

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XXX. Redit ad vitae suae narratione[m], & refert quomodo
D[omi]n[u]s labores ei[us] multu[m] im[m]inuerit; Narrat quoq[ue] quas
aliqua[n]do te[n]tationes, & interiores afflictiones passa sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

esse gloriam putabam, quàm esse posset omnis quæ à rebus creari
venire posset. Hoc interdum mihi etiam contingebat, cum volebat De-
minus, ut hi tam magni raptus mihi superuenirent, ut etiam, cum
homines versabar, ijs resistere non possem, unde magno meo cum do-
re, & inuità me, in hominum notitiam hi venire & divulgari capere-
nt, ex quo hocce raptus habere incepi, hanc pœnam tam inensam non
tuo, sed aliam illam, de qua antè quodam in loco (capitis enim non
mini) locuta sum; quæ tanè multis in rebus diuersa, & longè digniore
Imò cum hæc pœna, de qua iam ago, me occupare incipit, tum Domini
animam sustollere, & in extasi collocare videtur; atque ita nulla est
pœnæ sentiendæ, aut aliquid patiendi occasio; nam statim ipsa sequitur
fructio. Sit ipse in æternum benedictus, qui tot tantasque gratias præ-
ei quæ tantis beneficijs ipsius tam malè responderet.

*Cum do-
lor hic in-
cipit, ani-
ma à Deo
in extasi
sua rapi-
tur.*

CAPVT XXX.

AD VITAE SVÆ NARRATIONEM REDIT, AC REFERT
quomodo Dominus labores eius multum imminuit, ad civitatem in qua ipse
sanctum virum F. Petrum de Alcantara Ordinis S. Francisci, destinando.

*Narrat quoque quas aliquando tentationes, & interiores af-
flictiones passa sit.*

CVM ergo viderem quam parum aut nihil impedire possem in-
gulos, quos sentiebam, impetus; vereri capillos habere; quod mo-
ligere non possem, quomodo pœna simul & gaudium simul vno in
ie & eo esse possent: nam sciebam quidem corporalem pœnam & spirituale
gaudium, & delectationem simul consistere posse; sed haud capiebat
& impotem me mentis penè reddebat, quomodo tam immensa pœna
spiritualis cum tam excessiva suauitate consistere possent: & quam
omnimodis ei resistere laborabam, tam parum tamen proficiebam,
subinde defatigaber. Armis ergo crucis me defendebam, me que ex
volebam aduersus eum, qui nos omnes per eandem liberauit & de-
dit. Videbam porò, à nemine me intelligi: ego verò id quam clarè
intelligebam, sed nemini id indicare audebam, præterquam Confes-
sario meo: nam hoc alijs indicando satis ostendissem, humilitate me
re. Placuit autem Domino, magnam laborum meorum partem, ac
quidem omnem penitus, mihi auferre, benedictum virum F. Petrum
Alcantara, cuius iam supra memini, & de cuius austeritatibus
narravi, hoc ad oppidum perducendo. Nam inter alia mihi certò
matum est, eum viginti ipsis annis continuò cilicium ex albi fer-
mellis contextum gestasse. Ipse quorundam libellorum de oratione
lingua patria conscriptorum, qui iam omnium manibus terantur,
ed: ta

*Pœna spi-
ritualis,
& gau-
dium spi-
rituale,
excessivè
simul in
vno sub-
iecto.*

*Petrus de
Alcantara
vixit
annis sex-
tante ei-
dicium.*

Denam quia eam benè exereuerat, & optimè in ea versatus erat, hinc de
 ea scripsit quàm vtilissimè ijs, qui eandem exercent. Primam S. Francisci
 regulam ad vnguem, & in rigore seruauit, & alia permulta præstitit, de
 quibus iam supra actum est. Vt ergo vidua illa, magna Dei ancilla, mea-
 que amica, de qua supra egi, virum tam eximium huc venisse intellexit,
 sciretque quantis in necessitatibus versaret (vt que meorum afflictionum
 & artuum testis & conscia erat, & identidem me consolabatur: tan-
 tumque eius erat fides, vt aliud sibi persuadere nõ posset, quam quod
 spiritus esset Dei, quem ceteri omnes malignum & diabolicum esse ac-
 cebant; & quia boni ingenij, mireque taciturna est, & multas à Domino in
 oratione gratias solita erat accipere, hinc ipsius Maiestas eam illuminare
 dignata est in eo, quod viri docti intelligere non valebant: hinc mihi
 Confessarij mei copiam faciebant, vt nonnullis quæ ipsa mihi diceret,
 acquiescerem: nam multas ob causas satis eorum erat capax: interdum
 quoque gratiarum, quas Dominus mihi concedebat, particeps reddeba-
 tur, accedentibus quibusdam monitis & consilijs, in magnam animæ
 eius vtilitatem tendentibus) vt inquam hoc intellexit, quo melius cum
 eo & liberius agere possem, me insciã, à Prouinciali meo licentiam mihi
 impetrauit, vt ad octiduum illius in domo agere liceret: vbi, sicut & in
 quibusdam templis, sapius eum conueni, pro prima vice quã hic fuit,
 nam postea diuersis vicibus ac temporibus cum eo de meis rebus com-
 municauit. Vt ergo ei vitæ meæ seriem, & meum in oratione procedendi
 modum summam, ea qua potui perspicuitate (hoc quippe semper mi-
 hi solenne fuit, vt cum ijs, quibus animam meam declaro & aperio, omni
 quoque possum claritate & veritate agam; imò vellem, vt & motus mei pri-
 mo primi illis paterent & innotescerent, in rebus dubijs quoque; & suspe-
 ctis ego contra memetipsam argumenta & rationes producebam) de-
 clarauit, ita vt sine vlla duplicitate, nihilque celando, animæ ei meæ sta-
 tum patefecerim. Tam inde penè ab initio intellexi & vidi, eum me per
 experientiam intelligere, quod imprimis mihi erat necessarium: tunc
 quippe ipsa me, sicut & iam, intelligere non poteram, ad illud declaran-
 dum (postea enim gratiam mihi Deus dedit intelligendi & exponendi
 gratias, quas eius Maiestas mihi elargitur) quod vt quis benè intelligen-
 ret, & quid sit exponere posset, opus sanè foret, vt hoc creipsa expertus
 esset. Is me non parum illustrauit & enubilauit; nam saltem in visioni-
 bus, quæ imaginariæ non erant, omnino intelligere non poteram, quid
 hoc esse posset: quin & in ijs quas animæ oculis intuebar, æquè parum
 mihi videbar intelligere quomodo hoc fieri posset; sed dumtaxat eas
 quæ corporis oculis videntur, vt dixi, magni me facere debere puta-
 bam, & has ipsa non habebam. Sanctus hic vir magnam mihi in omnibus
 lucem

Bb 3

S.
heresia

Opera

N. VII
156

Deus ei
 dedit gra-
 tiam in-
 telligendi
 & decla-
 randi gra-
 tias quas
 recipiebat.

*Et Petrus
de Alcan-
tara red-
dit eam sa-
cramen-
tum,
quod spiri-
tus Dei in
eo opera-
tur.*

*Loquitur
is cum is,
qui ipsum
voxabat.*

lucem dabat, singulaque declarabat, ac ne me affligerem & torquem monebat, sed Deum laudarem, tamque certa essem, spiritum illius operari, ut, vna excepta fide, nihil maioris esse posset veritatis, aut quod certius credere possem. Magnopere potius se mecum oblectabat, & omnem quem poterat, fauorem & opem mihi exhibebat, atque ex tempore semper singularem mei curam gessit, meque rerum etiam la- rum ac negotiorum participem reddidit: & quia me mirè desiderare videbat, quæ ea quæ ipse iam de facto & re ipsa possidebat (nam desiderium Dominus valdè firmum & solidum mihi dabat) & simul tam bene animatam, hinc quam libentissimè mecum tractabat. Nam ei quæ Dominus ad hunc statum perduxit, nulla voluptas aut consolatio accidere maior potest, quam in aliquem incidere, cui aliqua huius rei principia communicasse Dominus videtur: nam tunc temporis quibus (quantum quidem mihi videtur) non multò amplius habere poteram, faxit autem Deus, ut id vel modò habeam. Magnopere autem is mihi compatiēbatur; dicebatque, id, quod passa eram, de maximis, qui in terra haberi possunt, laboribus & afflictionibus esse, contradictionem scilicet bonorum; & adhuc multa mihi subeunda restare (semper quippe opus habebam aliquo, qui eum conferrem; hoc in opido nullus erat, qui me intelligeret) sed acturum se cum Confessario meo, & cum aliquo eorum, qui me maximè affligebat, qualis erat vir ille nobilis coniugatus, de quo iam egi supra: nam quia me mirificè diligebat, hinc mihi omne bellum mouebat: est porro vir Deum timens, & sanctus; sed quia me non ita pridem, ita sceleratam & improbam viderat, non poterat non timere, meque ut suspectam tenere. Sanctus vir Petrus, uti promissum & re ipsa præstitit, & ambos conuenit, multasque apud eos rationes & causas, protulit, quibus ab omni eos timore liberaret & liberatos redderet, ac me posthac non amplius inquietarent. Porro Confessarius monitione hac non valdè opus habebat; sed benè vir ille nobilis; cui tamen ea satis non fuit, nec planè satisfecit, sed ex parte tantum iuuuit, ut me posthac in tantum non intimidaret. Pactum inijimus, ut ego ei perscriberem, quidquid iam inde ab hoc tempore mihi hoc in genere accideret, utque alter alterum Deo per preces commendarentur: tanta scilicet eius erat humilitas, ut mei miserabilis orationes aliquo haberet loco: quod sanè non mediocris mea fuit confusio. Discedens ergo, magna me consolatione & gaudio perfusam reliquit, monens ut non timore, sed summa cum securitate in oratione mea pergerem, ne dubitarem quin Dei Spiritus hic operaretur; omne verò id, de quo aliquo modo dubitabam, quin & (ad maiorem meam securitatem & quietem) quidquid demum mihi eueniret, ad Confessarium meum referret.

& sic post hæc quiete viuerem. Ad hanc tamen ego securitatem peruenire priorius non potui. Dominus namque me per viam timoris deducebat, vt erat, credere diabolum in me operari, cum cum alijs in me operari dicebant: adeò vt nec timor, nec securitas quidquam possent, quo ad securitatem peruenirem, ita vt illis non possem vterius credere, quã quantum Dominus mihi inspiraret, & cordi immitteret. Vnde, etsi ipse me cõsolatus sit & quietarit, tamen non tantum ei credidi, vt omni prorsus timore vacarem & plane secura essem, præsertim cum me Dominus in illis spiritibus angustijs, quas iam commemorabo, adhuc agere volebat: nihilominus, vt dixi, magnã consolatione delibata mansi. Non poteram proinde Deo, & gloriofo Patri meo S. Iosepho gratijs agendis satiari, qui, vt mihi videbatur, bonum hunc Patrem ad me destinarat: erat hic quippe Cõmissarius Generalis Custodiæ S. Iosephi, cui Sancto vt i & gloriofissimæ Mariæ me identidem commendabam.

Aliquando tunc (vt i modo, etsi non tam frequenter) ingentibus animæ opprimebar angustijs & pressuris; ad quas præterea excessiui quidam corporis cruciatus & tormenta accedebant, ita quidem graues, vt ijs ferendis par vix essem. Interdum verò dolor ipse corporalis intensior erat, quem quia tunc à pressura spiritus libera eram, æquissimo & hilariori animo perferēbam: sed cum & corporis & spiritus mala simul ingruerent, tam grauis pœna & pressura erat, vt me velut opprimeret. Vnde omnes quas à Deo acceperam gratias, prorsus obliuiscēbar, ita vt sola eorum memoria, velut rei cuiusdam, quam per somnium videram, mihi maneret, quod mihi in pœnam cedebat: intellectus quippe ita torpidus & soporatus redditur, vt mille mihi dubitationes & suspensiones suboriri faceret, meq; id non benè intelligere potuisse, & forsitan ita dütaxat mihi vilius fuisse, & velut somniasse putarē: ac proinde satis esse debere, qd ego sola deciperer, ac proinde bonos in errorem non pertraherem. Ita porro me malam & sceleratam esse putabã, vt vnüersa mala, & etiam hæreses quæ extortæ erant, ob mea peccata enata esse crederē. Est hæc falsa quædam humilitas, quam idcirco in me excitare diabolus conabatur, vt me turbaret & inquietaret, & videret, num sic in desperationis abyssum animam meam posset pertrahere. Equidem iam tantam experientiam habeo, illud non nisi à diabolo prouenire, vt quoad hoc iam toties me non oppugnet ac solebat; videt enim me iam artes suas & technas percallere. Colligere autem hoc clarè est ex inquiete & perturbatione quam initio adfert, nec non ex tumultu, quem in anima, quamdiu id durat, excitat; adhæc ex obscuritate & afflictione quam in ipsa operatur; denique ex ariditate, & ad orandum & omne bonum opus inæptitudine & indispositione: adeò vt animam præfocare, & corpus velut

Via hæc necessaria est qd quis magnas reuelationes habet, ne foris se extollat.

Interdum corporali- bus & spiritalibus malis simul premebatur S.M.

Falsa humilitas per quam se putabat esse omnium malorum mundi.

S.
Heresia

Opera
IN VII
186

*Vera hu-
milis
animam
non in-
quietat.*

velut constringere videatur, quo ad nihil omnino sit vtile. Vera enim hu-
milis (esto anima se, vt improbam agnoscat, nobisque graue sit videtur
id quod sumus, nostramque improbitatem nimium quantum extollimus,
mus, eo modo quo dixi, & id verè de nobis ipsis sentiamus) non cum
cum perturbatione, animam non inquietat; nec obscuram aut aridam
reddit; quin immò planè è contra, mira eam quiete, suauitate, & luce
creat ac perfundit. Hæc autem pœna animam alia ex parte consolans
dum nimirum videt, quantam sibi Deus gratiam faciat, cum hac se
affligi sinit, & quam ea benè veniat; hinc dolet quod Deum offendit
ex alia autem parte ipsius misericordia ipsam dilatat & consolatur: ac
die & lumen quoddam, tum ad sui ipsius confusionem excitandam, tum
ad Maiestatem eius, quod tam diu se sustinuerit, deprecandam. At
alia illa humilitate, quæ à diabolo prouenit, nullum hominis ad aliquod
bonum faciendum, lumen datur, ad eò vt Deus omnia ferro & igne de-
staturus videatur: hæc namque solam iustitiam ei ob oculos ponit, &
esto etiam misericordiam credat (neque enim tanta dæmonis potentia
est, vt fidem ipsi auferat) hæc tamen fides & consideratio nullam ei
fert consolationem; quin imò tantam misericordiam videns, magis in-
cruciat & affligitur, quod propterea se ad plura bona præstanda ten-
putet. Hæc dæmonis techna & artificium, inter alias quas in eo nota-
granissima est, & subtilissima, & maxime tectæ: id eoque Reuerentiæ vo-
stre hanc indicare & aperire mihi visum fuit, vt, si fortè te hac machi-
nâ demon oppugnet, aliquod ad eam dignoscendam lumen habeas, si-
do tibi intellectum ad eam intelligendam & perspicendam relinquas.
Cogites enim velim, non omnia in doctrina & scientia sita esse: nam
mibi desunt omnia, tamen, cum hoc iam præterijt, id non nisi meras
inanias ac stultitiam intelligo. Hoc autem intellexi, nimirum Dominum
Deum id velle & permittere, diaboloque velut potestatem facere, vt
olim ei dedit, vt Iob virum sanctissimum tentaret, esto mecum. quæ
misera & improba sum, tam durè & immaniter non agat. Contigit mihi
&c, quantum recordeo, pridie vigiliæ festi Ven. Sacramenti (erga quod
stum mirè, esto non pro eo ac quidem oporteret, afflictor) & tunc quid
id mihi non nisi vsque ad festum durauit, nam alias integrâ id hebdoma-
dâ, aut duabus, & interdum etiam tribus, & nescio an etiam diutius,
præsertim circa hebdomadas sanctas, cum me magis in deuotionem & pi-
etatem effundere solebam, durabat. Videtur ergo is in momento
tellectum occupare, & aliquando ob res ita leues & exiguas, vt aliam
tiderem & exploderem; ipsumque tunc quocumque alluenerit, rotan-
verfat; & anima tunc ceu compedibus ferreis ita constricta est, vt
inquietat. compos & domina non sit, & præter nugas & inanias, quas ipse ei ob-
trahit.

*Tentatio
diaboli,
quam mentis
turbat &
inquietat.*

nihil omnino cogitare possit, & ita quidem vanas, vt vix vllius
 momenti, & ad nihil profint, quam vt animam ita constringant
 & suffocent, vt ipsa sibi nimis quam angusta sit. Ita portò me subinde
 conuicturam sensi, vt mihi dæmones animam ceu pilam, iactare, ver-
 tare & reuertare viderentur, ipsaque interim ita impotens esse, vt ex
 illorum manibus sese eximere non posset. Dici non potest aut exponi,
 quid anima hoc in genere patiatur, vellet quidem iuuari, at, Deo per-
 mittere, sit, vt iuuantem non inueniat; solum liberi arbitrij lumen sem-
 per ei adest, id tamen non vsque aded clarum est, sed perinde ac si oculi
 ei relati essent, vel sicut aliquis, qui sæpius per certum aliquem locum
 transiit, qui quamuis de nocte & in tenebris per eum ambulet, nouit
 tamen per frequentem anteriorem reflexionem, ad quæ offendicula ces-
 sare posset, eò quod de die illa notauit, itaque ab eo sibi periculo ca-
 uet, ita quoque se res hic habet, in Deo non offendendo, quod id tum
 ex consuetudine quadam, fieri videatur: vt taceam interim (quod sanè
 præcipuum hic est) Deum nos conseruare & tueri solere: fides quoque
 tum ita emortua & soporata videtur, simul & reliquæ virtutes, ta-
 mentum non omnino perdita (nam credit quidem anima quod Ecclesia
 credendum proponit ac docet, sed tantum velut quid ore exterius pro-
 munitur) vt ab alia parte velut vrgeri, premi, ac torpida reddi vi-
 deatur, & Deum non aliter nosse, quam velut rem quam eminus & à lon-
 ge tantum audiuit. Amor quoque eius ita tepidus & vapidus est, vt, si
 quando de eo loqui audit, non secus auscultet, quam quasi ad rem quam
 credit esse id quod est, quod Ecclesia idita credendum doceat; sed non
 meminit eius, quod aliàs in se ipsa experta est: si se orationi vocali appli-
 care velit, aut intrâ solitudinem abdere, maiorem adhuc afflictionem &
 pressuram sentit: quod enim in se sentit tormentum, vt tamen causam e-
 us nesciat, est penè intolerabile, & tormentorum infernaliû, mihi quo-
 modo imago & typus videtur esse. Et verû dico, vt mihi Dominus ipse
 in quadam visione declarauit, anima enim in se ipsa ardet, vt tamen nesciat
 a quo aut vndenam ignis sibi subdatur, aut quomodo eum e-
 uitet, aut denique qua eum ratione exstinguat: velle autem à lectione re-
 medium aliquod inuenire, tantum dè est, ac si legere omnino non posset:
 semel mihi contigit, vt, cum vitâ alicuius Sancti legere inciperet, vt vide-
 rem, num illâ possem imbibere, meq; consolaret eo quod ille passus erat;
 itaq; quater aut quinies totidè lineas legissem, minus tamen lecta intelli-
 gessem in fine quam initio, tamen si linguâ maternâ illa conscripta essent, i-
 taq; lectionem abrui. Id quidem sæpè mihi contigit, sed illius quâ dixi
 vicis particularius recorder. Deterius etiâ multò est, cû aliquo colloqui
 vellet: dæmon quippe tam amarulentum & fastidiosum iræ spiritû homini
 infun-

*Hanc tam
 rationem
 Psalm ista
 exprimit
 videtur in
 Psalmo 60.*

*Anima in
 se ipsa ar-
 det.*

S.
 Heresia

Opera
 N. VII
 106

S. M. Teresa Opera.

Cc

infun-

in fundit, ut si omnes deuorare etiam velle videatur, vt tamē id impo-
 omnino non valeat, quamquam sibi aliquid facere videtur dum ei ob-
 statur & contra pugnat, vel potius ipse Dominus facit, dum eum qui
 in statu est protegit & defendit, ne quid proximo damnosum, ac noxi-
 um, vel per quod Deum ipsemet offendat, dicat aut faciat. Ad Confessario-
 autem recurrere nihil iuuat: quod autem iam dicam, certum est id
 sapius contigisse; scilicet illos, esto tam sancti essent, ac sunt
 tam ij quos tunc habui, quam quos modò habeo, talia tamen mihi
 verba dixisse, itaque asperere me obiurgasse, vt ipsemet, cum hæc apud
 inde verba repeterem, mirarentur, dicerentque in sua potestate non
 esse mihi loqui; nam quantumuis firmum ab ijs verbis abstinenti-
 positum facerent, imò etiam postea cum mei miseratione tacti, tū con-
 scientiæ scrupulis cōpuncti, apud se statuerent, suauiter me, cum in
 modicum corporis tum animi pressura degerē, consolari, impossibili-
 men illis erat aliter facere. Non dicebant quidem verba aliqua mali-
 bus scilicet Deum offenderent, ea tamen tam amarulenta & aspera, ma-
 cerbiora à Confessario aliquo proferri non possent. Erat, credo, illis
 positum me mortificare & humiliare; & quamuis alias talibus
 derem, & omnia ferre parata essem, hoc tamen tempore omnia
 crux erant & tormentum. Videbatur adhæc mihi quod illos deciperem
 vnde eos adibam, serioque illos pramonebam, sibi vt à me cauere
 fieri enim posset vt illos deciperem: videbam quidem, quòd sponte
 datâ operâ eos non deciperem, aut illis mentiret, in omnibus tamen
 rat quod timerem. Vnus illorum auditâ meâ tentatione semel mal-
 xit, non esse quod me propterea cruciarem aut affligerem; ceteri
 ipsum decipere vellem, satis se ingenij habere ad se non sinendum
 pi. Hoc aliquoties, imò penè semper, me magnopere consolabatur:
 saltem vt plurimum aliquod alleuiamentum sentiebam, cum à
 communionē surgebam; & interdum etiam, cum ad eam accedebam,
 derepentē in anima & corpore vegetabar & serenabar, vt satis
 queam admirari: perinde ac si omnes animæ meæ tenebræ in mo-
 to dispellerentur; & sole iam exorto, perspiciebam, quæ me fatu-
 stoliditas occupasset. Aliàs vel vnico Domini verbo audito, vt cum
 dixit, *Noli te excruciare, nec metuas* (vt iam ante dixi) vel aliquam
 sionem videndo, ita sanitati tota restituebar, ac si nullum ante
 lum habuissem. Recreabam me in Deo, & apud illum de malo mor-
 postulabam, petens cur aut quomodo tam grauibus me malis pre-
 neret. Sed mihi hæc mox quam abundantissimè compentabatur
 cum ferè semper exinde me magna in copia cælestes gratiæ circum-
 rent. Vnde talis anima velut recenter è confatoria fornace prodire

Quam S.
 Matrem
 Confessarij
 asperere allo-
 querentur.

Omnia illi
 durante
 hac tenta-
 tione crux
 erant.

Lumen
 quod post
 tentationē
 habebat.

Quas gra-
 tias post eam
 recipere.

demur, vix potè que ad instar auri purior & clarior reddita est ad Domini in seipsa contemplandum. Vnde fit, vt hi labores demum velut conghibeanrur, etsi antea intolerabiles esse viderentur, vellerque eos homo de nouo subire, si id maius Dei beneplacitum foret. Et licet tribulationes ac persecutiones adhuc crebriores sint, dummodo sine illa Dei offensione, sed & gaudentur ac libeater propter eum illas ferant, illæ in manus eius commodum & vtilitatem cedent; etsi ego eas non prout oportet, sed magna cum imperfectione feram.

Aliàs aliquo modo illæ in me ingruant, vt & modo ingruunt, ita vt omnis aliquid boni vel cogitandi, vel facere volendi potestas planè mihi auferri videatur, sed profus tam quo ad animam quam corpus, in egra, torpida & grauis maneam: at tunc alias illas tentationes, & inquietudines non sentio; sed tantum tædium quoddam, vt quid mihi sit, profus nesciam, & nihil omnino animæ meæ satisfaciatur aut ardeat. Bonis quibusdam operibus exterioribus meipsam tunc occupare, & ex parte inuiri, conuicere, sed facillè intelligo, quam anima parum ex se possit, gratia Dei se abscondente: sed hoc mihi graue aut molestum erat; quod enim me ita vilem, miseram & abiectam viderem aliquo modo me id reprobabat.

Aliàs ita me constitutam esse comperio, vt ne vnã quidem formalem de Deo aut vllare bona; cogitationem constanter firmiterque habere, nec orationem instituere possim, esto etiam in solitudine sine leaniam tamen, me eum nosse. Quantum quidem intelligo, intellectus & imaginatio hic mihi nocent: voluntas quippe bona, & ad omnium bonorum disposita mihi esse videtur, at intellectus ita distractus & perditus est, vt cum nulla re melius eum conferre possim, quam cum vltimo quodam furioso, quem nemo vinculis potest constringere; imò non tantillo quidem spatio, quò symbolum Apostolorum decurri posset, eum quietum esse iubere possim. Aliquando mecum ipsa rideo, meamque miseriam agnosco, & eum curiosius inspecto, ac sibi permitto, vt videam quid agat, & Deo laus, nunquam (quod mirum est) rei malæ se applicat, sed indifferentibus, num scilicet hic aut illic, aut alibi quid faciendum sit. Ac tum melius intelligo maximam illam gratiam, quam mihi Dominus præstat, dum stultum hunc in perfecta contemplatione vincitum detinet. Considero quoque apud memetipsam, quid esset, si qui me vt bonam intuentur, me tum, cum in hoc delirio & errore versor, viderent. Miseret me quam maximè animæ, quod eam cum socijs tam imparibus viuere debere videam: vellem eam liberam & in libertate videre: vade subinde sic Dominum compello: Quando, o Deus meus, erit illud tempus, quo animam meam totam in te laudando

S.
Heresia

Opera
IN VII
me

*Tentatio
per quam
omnis illi
potestas au-
ripitur ut
quid boni
cogitandi.*

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

dando unitam videbo, ira ut omnes eius potentiae te perfruantur & permittas, Domine, ut posthac amplius velut per partes distrahi nam singulae eius partes ad suam quaeque finem & intentum tendentur. Et frequenter hoc ipsa patior, sed aliquando video, in distemperantem & inuoluntatem corporis, non parum huc conferre. Quocirca saepe mecum ipsa ingens illud damnum, quod a primo peccato nobis inuenit, recogito; inde namque venisse nobis videtur, quod ad tantum fruendum inepti & incapaces sumus: quin imò meis proprijs peccatis merito imputare possum; nisi enim mea tam multa fuissent, haud dubie in bono longè fuisset constantior.

Habui & aliam satis magnam afflictionem, quod enim meos libros qui de oratione agunt, satis sufficienterq; dum eos legere intelligere putarem, & Dominum mihi gratiam illam dedisse, quod iam opus non haberem; hinc fiebat, ut illos non amplius legerem, sed vitam Sanctorum euoluerem (nam quod videam me eos in Deo diligere seruendoq; tam parum imitari, hinc mihi semper aliquod ex illa lectione bonum prouenire, meq; animari non mediocriter existimo) insignitum mihi humilitatis defectus esse videbatur, nec cogitare, ad huiusmodi orationis gradum me iam tunc peruenisse: quia tamen id mihi profectus videbatur, nec hanc à me repellere ipsa cogitationem poteram, magnoque contristabar & affligabar; donec quidam viri docti, & inter ceteros neditus ille F. Petrus de Alcantara, mihi dicerent, hanc ut cogitationem parui facerem & nihil morarer. Equidem satis video, me ne inceptis de Deo sincerè seruire, tamen si mihi Maiestas eius non minores nec preciores gratias fecerit, quam multis alijs bonis prestitit, cum tamen ipsa nisi mera sim imperfectio, nisi quod bona quaedam habeat desideria, non amem: video namq; Dominum hoc in genere aliquid mihi dedisse, quod ei saltè aliqua in re seruire possè. Videor quidè mihi ipsam amare; sed opera mea, & frequentes imperfectiones, quas in me aduerto, me committunt.

*Nota S.
M. afflictio quod se putaret ad ad orationis gradum venisse ad quae iam perueniat.*

Simplicitas animae quid sit.

Aliàs me quaedam anima occupat simplicitas, & velut stupida simplicitas: simplicitas, inquam; videor quippe nec bonum, nec malum cogitare, sed alios praecuntes, & communem plurimorum agendi modum dici tolet) sequor, nec ullam poenam sentio vel gloriam; animamq; nec tam curat, nec mortem, nec voluptas eam afficit, nec tristitia, sed nihil pensus sentire videtur; at instar aselli esse, qui pascitur & alitur eo quod pabulum porrigatur, & comedit quodammodo nihil sentiens: nec quod nim dubium est, quin anima hoc in statu, aliquod singularium quoddam Dei gratiarum alimentum percipiat, eum eam non pigeat, aut tantam amarà vitam viuere, & quidem summa cum patientia & animi simplicitate: verum nullos profectus in se sentit motus vel effectus, per quos se

possit intelligere. Perinde id mihi iam esse videtur, ac si quis leni quadam inter nauigandum aura vreretur, cuius adminiculo multum quidem via conficiat, nesciat tamen vnde hoc fiat. Nam in alijs illis modis effectus & operationes tam sunt euidentis, vt anima quamprimum aduertat se proficere & meliorem fieri, eò quod bona desideria ebulliunt & statim se efferrunt, & nunquam sibi anima satisfacit, quidquid demum facit; hoc quippe ingentes illi amoris impetus, de quibus supra locuta sum, operari solent in ijs, quibus illos Deus elargiri dignatur. Non secus se res habet, ac in nonnullis, quos manantes vidi, fonticulis, in quibus arena lusitans continuo in altum effertur & ascendit, quæ similitudo & exemplum ad viuum representare mihi videtur statum animarum quæ huc perueniunt. Amor quippe semper effervescit, & continuo excogitat quid facturum sit, nec se ipsum capit; ac sicuti terra, aquam illam in se continere & capere non posse videtur, sed eandem fœcis eijcit & expellit; ita & anima vtr plurimum sic constituta est, vt nec in se quiescat, nec ob amorem quem sentit, durare queat, ac proinde at eodem velut imbibita, velle & alios de eo bibere, cum eius ipsa plusquam satis habeat; cum hi illam in Deo laudando adiuuent. Ah quoties mihi in mentem venit aquæ illius viuentis, de qua Samaritanæ mulieri Redemptor Iesus locutus est, atque ideò erga illud Euangelium maximè afficior; & certè, iam inde à prima pueritia, licet bonum illud nondum tam bene intelligerem, sicut iam intelligo, erga id mirè affecta fui, atq; ideò sæpè Domino supplicabam, vt hæc aquam mihi daret; & vbi cum que agebam, mulieris huius imaginem vnà cum illis verbis, quibus Saluatorem, ad puteum venientem compellauit, *Domine da mihi aquam*, semper circumferebam. Videntur quoq; huiusmodi anime similes esse magno cuidam igni qui, quo non exstinguatur, nouo semper alimento & materia fouendus est: nã vellent hæc, etiã magno suo dispendio & labore, vndiquaq; ligna, & materiam congerere & afferre, ne ignis hic exstingeretur. Ego autè huiusmodi sum, vt contenta essem si vel stramen & samenta haberem, quæ igni illi fouendo iniicerè, & hoc mihi subinde, imò sæpè, accidit, vnde aliquando propterea mecum ipsa adeo, aliquando mirum in modum affligor. Nam internus motus me excitat, vt ei in aliquo seruiam, nimirum, cum quid maius præstare non possim, imagines ramusculis & flosculis conuestiendo, aut verrendo, aut oratorum quoddam concinnando, aut alia id genus ministeria obediendo, ita quidem exigua & parui momenti, vt pudore suffunderer. Si quam auferitatem aut pœnitentiam subirem, ea erat nimis quam parua & modica, adeo vt omnia illa nullius esse momenti viderem, nisi DOMINI voluntatem meam in bonam partem accepisset: imo memetipsa

*Aquã viuentem
nam Samaritanæ
promissam
identidem à
Domino petebat.*

Ipsa vitam suam videt.

Cc 3

S.
Heresia

Opera
IN VII
158

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

irridebam. Non igitur parum patiuntur animæ illæ, quibus Dominus per
 misericordiam & bonitatem suam, hunc amoris sui ignem abundanter
 & magna in copia elargitur, præsertim cum vires corporales sibi videntur
 deficere ad aliquid propter ipsum, & ex amore eius faciendum, quod
 sanè non mediocriter illis tormentum & crux est, quia enim fat ex se
 rium non habent, ad lignum & fomitem necessarium igni huic submis-
 standum, & præ metu ne is exstinguatur, emoriuntur, hinc in seipsis mi-
 hi consumi, annihilari, ac velut in cineres videntur conuerti; & totæ
 in lachrymas resolutæ, propè consumuntur, & ardent: quod sanè factu
 gnum & intolerabile tormentum est, tametsi lapidum ac fauæ. Animæ
 igitur quæ huc redacta est, & cui Dominus vires corporales ad penitenti-
 am agendam, simul & doctrinam, industriam & libertatem ad prædi-
 candum, confessiones audiendas, animasque Deo lucrificandas & de
 hunc ipsum datorem quàm maximè laudet ac celebret oportet: nec sine
 nim & non intelligit, quantum ipsa bonum possideat, nisi prius probauit
 & re ipsa experita sit, quid sit nunquam Deo aliquod obsequium de se
 posse, & tamen multa semper ab ipso beneficia accipere. Sic ipse pro om-
 nibus benedictus, & laudent eum Angeli omnes, Amen.

Nescio profecto, an benè agam, quod tot minutias tam minutè
 conscribam: sed quia R. V. iterum mihi mandauit, vt me ipsa extende-
 re non dubitarem, nihilque omnino omitterem, hinc est, qd ea quæ reco-
 dor, quàm maximè possum claritate & veritate, describam: non potest autem
 fieri, quin adhuc plurimæ omittantur, alioquin plus temporis, ad hoc mi-
 hi opus esset, quod mihi tamen, vt dixi, nimis quam cursum & breue est
 & forsitan nullum inde commodum proueniret.

CAPVT XXXI.

EXTERIORES QVASDAM TENTATIONES, ET REPRESENTATIONES
 sibi à demone factas recenset; nec non tormenta quadam sibi ab eo inflata.
 Suggestit adhuc, salutaria quadam monita, ad cautelam
 & vtilitatem eorum qui in perfectionis
 via ambulant.

Quandoquidem hætenus de nonnullis internis & occultis tentationibus
 ac perturbationibus, quas mihi diabolus causabat, locuta sum: ideo
 nunc alias quasdam, quas penè inspectantibus alijs mihi inferretur,
 & ita manifestè, vt nullum esset dubiū quin ab ipso hæc proueniret, loco
 propono. Quodam tempore mihi in oratorio agenti ipse ad latus meū in-
 strum, tetra & horribili in figura, se spectandum dedit: & quia me allo-
 quatur, hæc particulatim os eius intuiram, quod valdè terribile, & in-
 ter-

*Demon S.
 Matri ap-
 pareb.*